kätte sai. Nelli meest kandsid Mattee puusärki ra-
miga oma õlla peal kirriko aeda, egga olnud keddagi
muud surnu-satjaid kui teña möllemad tüttred ja üks
suur walge pikka karwadega koer. — Waesed tüt-
tarlapsed ollid issa aiguse ja surremise jures jubba
ni paljo nutnud, et nende silmawee-allikas kuiwaks
läinud, sellepärast köndisid nemad nüüd pead nörkus
— kui närtsind lillekesel — teine teise käest kinni oides
ilma nuttuta, ja ei ussuldanud silmi üllestõsta. Koer
käis nisamoti pä ja körwad lonkus, sabba jalge
wahel, laste kannul; egga tungind tänna teiste küla-
koerade haukumine teña körwu, sest et leinamine
perremehe järrel tedda koormas. Seddawiisi jõudsid
waiksed surnu-matjad auale, kus kirriko õppetaja
neid otis. Kui palwe löppend, kirst auda lasti ja
mulda kollisedes puusärgi peale wissati, tulli lastele
jälledus peale, ja teine teise käest köwwemast kinni wõttes
seisid nemad otsego olleks kartnud ka auda langeda.
Koer tahtis perremehe järrel ka auda karrata, agga
seal putus temma silm leinaja laste peale ja korraga
jäi ta aua äerel seisma. Nüüd peasid laste silmawee-
pissarad jälle lahti ja koer akkas sure ealega hulguma;
siis watas ta terraselt tüttarlapsokeste peale, otsego
olleks tahtnud üttelda: ärge langege mitte kurbtuse
koorma alla, mina ollen jo weel siin teie jures.

Lapsed otasid kunni weike maarünkake issa aua
peale sai ja kui õppetaja ning surnumatjad jubba
ainogi koddo läinud jäiwad lapsed koeraga aua jure.

Koer akkas kraapima otsego olleks tahtnud surnut
maa alt wälja tua, lapsed kelasid koera, luggesid
põlwili maas mõnne palwe ja nutsid alledaste. Wii-
maks kui õhtu kätte jõudis sundis tühhi köht neid
koddo miñema, ja nüüd jooksis Luupluup, se olli
koera nimi, nende eel. Koddo jäggasid lapsed oma
leiwa pallokest teñaga. Kui nad praego ukse ees
murru-pingi peal istudes leiba wõtmas, tulli naber
Niggulas, kes ka teejuhataja olli, ja rääkis koera
peale näidates: Se ilma asjata loom sööks teid
üsna paljaks kui teie jo muidogi paljad ei olleks;
temma raibe sööb ükst kolmkorda eñam kui teie kah-
hekeste. Andke oma koera mulle siis on teil wähem
murre. Tüttarlapsed ei lausund sõnna, waid wah-
tisid kord koera kord wõera mehe silmi. Niggulas
ütles: Miks waene ellajas teiega ühes peab nälgama?
Ma tahan teile koera eest ühhe õbbe rubla tükki anda,
selle eest wõite endale mitme päwa moona muret-
seda: Lena rapputas pääd kui olleks üttelnud ei
raatsi anda, ja Niggulas pakkus aega möda jubba
wiis rubla õbbedat. „Olgo siis peale“ — ütles ta
wiimaks — „küllap ma weel sedda päwa näha
saan et teie ädda pärrast koera ilma maksuta ärra
annate. Wai kas ehk loodate et meie kehwa kogo-
kond ka kerjaja lapse koeri akkab toitma.“ Täñage
Jumalat kui issegi leiwa pallokest hä rahwa ukse eest
leiate. Lena palged läksid puñetama ja teña kostis
tõsisse sõnnaga: Ni kaua kui meie, kottike kaelas,

Ma-rahwa kassuline kalender 1847, lk. 19